

- 2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.
- 3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 305 af 15.10.2011.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 25. oktober 2012 — Bernhard Rintisch mod Klaus Eder (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-553/11) (¹)

(Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 10, stk. 1 og 2, litra a) — reel brug — brug i en form, som selvstændigt er registreret som varemærke, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer varemærkets særpræg, afviger fra varemærket — en doms tidsmæssige virkninger)

(2012/C 399/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bernhard Rintisch

Sagsøgt: Klaus Eder

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesgerichtshof — fortolkning af artikel 10, stk. 1 og 2, litra a), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1) — begrebet »brugen af varemærket« — national ordning, der tillader, at brugen af et varemærke i en form, som afviger fra den form, hvori det blev registreret, ligeledes anses for at være brug af et registreret varemærke på den betingelse, at afvigelsen ikke påvirker varemærkets særpræg — registrering af et varemærke for at sikre eller udvide andet registreret varemærkes beskyttelsesområde — berettiget forventning — anvendeligheden af en retlig ændring på faktiske omstændigheder, der allerede var afsluttet på tidspunktet for afsigelsen af dommen

Konklusion

- 1) Artikel 10, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at indehaveren af et registreret varemærke med henblik på at godtgøre brugen af varemærket som omhandlet i

denne bestemmelse kan påberåbe sig at have gjort brug af mærket i en form, der afviger fra den form, hvori mærket er blevet registreret, uden at afvigelsen mellem disse to former forandrer mærkets særpræg, og uagtet den omstændighed, at denne afvigende form selvstændigt er blevet registreret som varemærke.

- 2) Artikel 10, stk. 2, litra a), i direktiv 89/104 skal fortolkes således, at den er til hinder for en fortolkning af den nationale forskrift, som har til formål at gennemføre artikel 10, stk. 2, litra a), i den interne lovgivning, hvorefter sidstnævnte bestemmelse ikke finder anvendelse på et »defensivt« varemærke, som kun er registreret med det formål at sikre eller udvide beskyttelsen af et andet registreret varemærke, som er registreret i den form, hvori det bruges.

(¹) EUT C 80 af 17.3.2012.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. oktober 2012 — Maria Kozak mod Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen)

(Sag C-557/11) (¹)

(Moms — direktiv 2006/112/EF — artikel 306-310 — særordning for rejsebureauer — befordringsydelse, der foretages af et rejsebureau, som handler i eget navn — begrebet én enkelt ydelse — artikel 98 — nedsatte momssatser)

(2012/C 399/11)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Maria Kozak

Sagsøgt: Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Naczelny Sąd Administracyjny — fortolkning af artikel 306-310, samt artikel 98, sammenholdt med nr. 5) i bilag III til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdi-afgiftssystem (EUT L 347, s. 1) — anvendelsesområdet for særordningen vedrørende beskatning af rejsebureauer — afvisning af at anvende den nedsatte momssats, der finder anvendelse på transportydelser, på en transportydelse, der udføres af et rejsebureau, som handler på egne vegne indenfor rammerne af en sammensat rejseydelse — kvalifikation som samlet ydelse

Konklusion

Artikel 306-310 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at når et rejsebureau i forbindelse med en turistmæssig ydelse, der leveres til en rejsende mod betaling af et fast beløb, som beskattes i henhold til disse bestemmelser, til denne rejsende leverer en egen befordringsydelse, der udgør et af denne turistmæssige ydelses elementer, er nævnte befordringsydelse, bl.a. for så vidt angår beskatningssatsen, omfattet af det fælles merværdiafgiftssystem og ikke af den merværdiafgiftssærlig ordning, som finder anvendelse på transaktioner udført af rejsebureauer. Hvis medlemsstaterne har fastsat en nedsat merværdiafgiftssats for befordringsydelser, finder denne nedsatte sats i henhold til dette direktivs artikel 98 anvendelse på nævnte ydelse.

(¹) EUT C 25 af 28.1.2012.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. oktober 2012 — Anssi Ketelä (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-592/11) (¹)

(Landbrug — forordning (EF) nr. 1698/2005 og nr. 1974/2006 — etableringsstøtte til unge landbrugere — betingelser for tildeling — etablering på en landbrugsbedrift for første gang som driftsleder — betingelserne for anvendelse, når etableringen finder sted ved hjælp af en juridisk person)

(2012/C 399/12)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Anssi Ketelä

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Korkein hallinto-oikeus — fortolkning af artikel 22, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20. september 2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 277, s. 1) og artikel 13, stk. 4 og 6, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 (EUT L 368, s. 15) — betingelserne for ydelse af støtte til fremme af unge landbrugeres etablering — etablering på en landbrugsbedrift for første gang som driftsleder — etableringsstøtte ydet til

fysisk person på grundlag af erhvervelsen af en familiegård — afbrydelse af betalingen af støtten med den begrundelse, at støttemodtageren efterfølgende er blevet mindretalsaktionær og administrerende direktør i et aktieselskab, der bl.a. driver svineopdræt

Konklusion

Artikel 22, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20. september 2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) skal fortolkes således, at det krav, der opstilles i denne bestemmelse, om, at den pågældende person skal etablere sig på en landbrugsbedrift for første gang »som driftsleder«, indebærer, at den berørte, når han etablerer sig ved hjælp af et aktieselskab, har faktisk og varig kontrol over såvel landbrugsbedriften som driften heraf.

Selv om medlemsstaterne fortsat detaljeret kan konkretisere de betingelser, under hvilke det kan fastslås, at en ansøger har en sådan stilling som driftsleder, forudsættes det, at sådanne betingelser ikke går ud over den ramme, som de har til formål at præcisere, og derfor under iagttagelse af formålene med forordning nr. 1698/2005 søger at sikre, at den nævnte ansøger har faktisk og varig kontrol over landbrugsbedriften og driften heraf. Nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede opfylder disse betingelser, for så vidt som de bestemmer, at når en ung landbruger etablerer sig ved hjælp af et aktieselskab, er opnåelsen af støtten bl.a. betinget af, at landbrugeren har kontrollen i denne juridiske person, hvilket kræver, at han ejer over halvdelen af aktierne, og at disse aktier repræsenterer over halvdelen af stemmerne.

(¹) EUT C 49 af 18.2.2012.

Appel iværksat den 27. februar 2012 af Stefan Städter til pårvøelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 16. december 2011 i sag T-532/11, Stefan Städter mod Den Europæiske Centralbank

(Sag C-102/12 P)

(2012/C 399/13)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Stefan Städter (ved Rechtsanwalt M.C. Kerber)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Centralbank

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 15. november 2012 afvist appellen og fastslået, at appellanten bærer sine egne omkostninger.